

XIV

Більше як рік минуло з того часу. Ніщо не змінилося в наведених обставинах. У хаті Івоніки оставалося тихо й похмуро, а Марійка вешталася, як звичайно, зжурена й невдоволена. Перечислювала дні й місяці, які мав перебувати ще при війську Михайло, передумувала, як то буде, як він уже поверне, як його в себе побачить і як він, як дасть бог, приведе їй в дім чемну й багату невістку. Вона постарілася передчасно й була би припочила із праці, і рада була б із внуками побавитися. Се була її найулюбленіша мрія. Бавитися з унучатами, пильнували їх, годувати, пересиджувати з ними на вереті на призьбі вліті, на сонечку, вичісувати їх, як хлопців своїх чесала, а взимі на печі розказувати казки, аби тихо сиділи та не вирипували хати.

Але на те ще треба було ще пождати. Більше, певно, як з півроку, може, таки ще добре з рік. Тепер мала його в себе, мов у гостях. На різдво, на Великдень і на святу неділю, і так, як тішилася ним, коли приходив, так і сумувала, як відходив.

— Прийшов, розорав серце й пішов! — жалувалася перед своїми двома білоголовими старенькими сусідками, що приходили її опісля потішати, а до нього говорила, прощаючися: — Ідеш, синку, і не застанеш мене, може, вже більше, як повернеш!

Сього року по маневрах мав прийти додому на два місяці.

Вижидала того дня, мов сходу сонця. Коби лише бог святий допоміг, аби перебув щасливо ті маневри. Мав їх відбувати в іншій краю через три неділі, тамтого року не пішло йому на них щасливо. Як хотіла йти до святого Івана, просто тягнуло її туди піти й помолитися, аби перебув їх щасливо, та й не вспіла. Кілька день перед самим Іваном станула, не хотючи, на залізні граблі і пробила собі ногу. Мусила більше як тиждень бідувати та штигулькати з палицею, заки нога загоїлася. З призьби каліка мусила придивлятися, як Домніка або інші добрі люди сповняли за неї ту або сю роботу. Як було їй пішком іти в таку дорогу, як до Сучави? А навіть хоч би й залізницею? Як би була там перебилася між стільки народом?

Не йшла. А Івоніка також не міг із дому віддалятися. Робота всюди кипіла. Саме під час жнива припадало.

Він лише що до їди забігав до хати, а так, то все день у день пересиджував у бурдею і в полі. Жнива й покоси розпочалися, і кожний день приводив із собою свіжу, наглячу роботу. Ніяк було йому йти на прощу. Та й, мабуть, тому не відбув хлопець щасливо маневрів.

Саме як відбувалися, царювала тяжка спека. Марширували до Галичини. Маршируючи одного разу через село, спинилися тут на відпочинок.

«Все кинулося до води, — оповідав опісля Михайло, прибувши додому на відпустку. — Я гинув за водою. Ми посивіли з пороху, почорніли зі спеки. Ми марширували з ранку від третьої-четвертої до другої по обіді, а все рівниною, все полем, все у спеці так, що з нас лише піт ллявся.

Як же по таких марші в такій спеці опинилися в одному селі — хто б не кинувся за водою?

Все гуртом пігнало до керниці. І я кинувся до неї. Гинув за водою. Ви ще не знаєте, як то хочеться пити під час маневрів. Гірше, як у нас у жнива. Сто раз гірше.

Я стиснувся між інших, аби зарвати крапельку води, та й і не снилось мені, що мало мене подибати за кілька хвиль.

Не хотючи, штурхнув я одного лейтенанта, що враз із нами тиснувся до води. Та й скоїлося.

Він оглянувся. Доки жити буду, не забуду його очей, чорних, великих, як спалахнули іскрами, і його лица, що від спеки і злості почервоніло та туй-туй кров'ю не заллялося.

Він оглянувся, кажу, та й витягнув мене з гурту. Тут потряс мною з цілої сили, а відтак як всадить мені кулаком межі очі — боже! Всадив мені межі очі кулаком, а відтак в ніс, а відтак тархнув ще по губах. Так мене справив, що потім камрати не пізнали. Кров мене обілляла, і я

стратив світ з-перед очей. Вже як мені потім було, лише бог один знає та й я. Голова боліла, аж лускала, а ще в такій спеці! Лице запухло, аж скривилося, боже! Син нашого пана, що був тоді також на маневрах, той молоденький, що лише рік служив, радив, аби я замельдувався хорим, але я не міг сього зробити. В доктора я був би мусив сказати, що мені є, хто мене так справив, а я сього не хотів робити. Той лейтенант мусив би був прийти перед капітана, що був добрий пан і за такі речі тяжко карав, і я собі гадав, що най уже йому бог заплатить за мене. Та й хто б мені, врешті, був заручив, що він за мою скаргу не пімстився б на мені? І як ще мене зганьбив, та й що я міг зробити? Що такий простий рекрут значить? Їх так багато, так багато, кажу, що коли один загине, то й сліду по нім нема. А всі вони мусять стояти послухом перед старшими. Дарма, що ті старшують і кулаком, і збиткуванням. Панич радив, мабуть, добре, та я вже махнув на все рукою. Нехай його судить лиха година, як він мене за мою провину осудив тоді! Я плакав, як дитина, й качався в гарячці по землі, аж інші термосили. Я проклинав... Боже, як я вже проклинав, але відтак, як настав поранок, я все-таки підвівся та й поволікся даліше. Бог мене не опустив. Я і то перебув. Декотрі з моїх камратів похорувалися зі спеки й мусили лишитися, а один німець помер, сарака, таки під час маневрів. Також зі спеки...»

.....

Таке лучилося хлопцеві під час тамтих маневрів, бо не могла, як задумала, за нього помолитися, так зате сього року вона ходила на прощу до святого Івана. Ходила... Дала панотцям на чотирнадцять службів божих. Сім службів за Михайла, а сім за Саву. Нехай їм на щастя вийдуть. Вона молилася з цілої душі за свої діти, понесла святому, що могла. Меду, полотна, рушників і свічок, а навіть і один гарний скорцик (килимок) в додатку.

Тепер ожидала своєї дитини за пару неділь. А по тому... по оцих двох місяцях відпустки мав відтак лише ще кілька місяців служити і потім уже навсе вертався додому. Зітхала й дивилася очима, що сміялися, кудись вперед себе в далечінь. Бог добрий дає всього діджатися... Але ж бо й молилася!.. їй здавалося, що коли лише вступила в церковне подвір'я між високі старі мури, то опинилася тут коло самого бога святого. А вже коли опинилася посеред церкви, запахи зілля та кадила так і тягнули до бога.

І скільки побожних було тутки! Хорих, нещасних, калік і темних... і все клячіло, все цілувало святу землю, все молилося й приносило дари... Гуртом із ними молилася й вона... І Анна ходила з нею. Як смерть бліда увійшла до церкви. Не сказала ні словечка. Відтак кинулася на землю... та лежала майже з годину, молилася й біла поклони, плакала, неначе мала назавсіди зі світом розпрощатися.

Тоді вона любилася нею і думала: «Ади, яка побожна, як молиться», але потім усе вийшло наверх. Показалося, чому в неї було таке нечисте сумління. Всі дізналися. Ціле село знало...

.....

Анна мала стати матір'ю? Як? Що? Ніхто нічого не знав. Вона до нічого не хотіла признатися. Скільки й допитувано в неї, скільки намовлювано, грожено — все надармо. Мовчала, як камінь.

І вгадати було годі.

Вона ніколи з хлопцями не товаришувала, а на танці майже ніколи не заходила. Була тиха й працююча, держалася від усіх здалеку, а нещастя спинилося біля неї... Се був недобрий з роду, що пхнув її в таку тяжку годину, але й вона не була добра. Так їй того треба було... І вона справді пірнула в тяжке горе. У панотця вимовлено їй служби, а додому не сміла показуватися. Там її до крові збито, коли не могла вже затаїти нещастя. А коли просилася, аби мати лишила її при собі, то викинули з хати. Навіть речей, що їх мала дома і яких відтак домагалася, не дали їй, а сперли її грубими словами.

І не доста на тім. Скільки разів здибали її брат або мати, скільки разів діставала від них поличника.

— Чи на оце я тебе вигодувала? — кричала стара на ціле горло, хоч би й серед дороги, а брат, бувший драгун, лише затискав зуби й мовчки бив у лице. — Оце маєш за гонор, що мені ти справила, — сичав, — за гонор!

Найгірше гнівало їх, що не хотіла признатися, хто мав бути батьком дитини. Бризкали найгрубішими словами в лице, підсували найбрудніші вчинки.

Ходила бліда, зі змарнілими щоками і з очима, як голодна собака, — як приповідала Домніка. А що трималася завсіди здалека від усіх, як убога дівчина, не зносилася ближче ні з дівчатами, ні з іншими газдинями, то не мала між жінками майже жодної для себе прихильної душі, що була б заступилася за неї в її горі.

Лише одна була їй прихильніша, як усі інші. Се була Докія. Вона прийняла її до себе за щастя і за здоров'я, за поману своєї доньки, що плакала за мамою майже не щодня, відколи опустила її хату і стала під розкази свекрухи й чоловіка, якого, щоправда, не дуже й любила... Докія, отже, забрала її до себе й обіцяла не покидати в тяжкій годині.

Василь запивався тепер, як і перше. Петро ходив на роботу, і його тижнями не було дома, а вона гарувала сама всім дома. До того ослабла ще більше від часу, як донька пішла від неї; і вона не могла завсіди удержати всього сама своїми руками в відповіднім ладі. Тому, з огляду на свою неміч, на доньку й з самого милосердя над нещастям молоді дівчини, мусив найтися і для неї кутичок у її хаті, і найшовся-таки.

Вона одна знала про тайну дівчини. Дівчина призналась їй, але благала майже на колінах, аби вона не зрадила її. Перед ніким, ніким. Михайло сам усе скаже. Прийде час, і він сам скаже. Так урадили...

— Як хочеш, доньцю, — відповіла жінка, — але чи се тобі на добре вийде?

— Добре, добре, — впевняла дівчина.

— Ну, може, й твоя правда! — сказала повна задуми і поваги Докія. — Що твоє має бути, того не візьме тобі ніхто, чи буде хто про се знати, чи ні. То вже правда. Ми з Івонікою задумували звінчати Михайла з Парасинкою; поля наші спюювалися разом, неначеб земля сама бажала того, та й ади, що з того? Старий хотів, Марійка хотіла, я хотіла, молоді були б хотіли, але бог не хотів. Усе буде так, як що має бути.

В душі думала ще інакше. Мала те святе переконання, що старі Михайлові ніколи не приймуть такої бідної невістки, як оця нещасна дівчина. Їм ніколи не припадала інша до вподоби, крім Парасинки, а хоч би наостанку старий Івоніка пристав на такий вибір сина — він був чоловік добрий і щирий, як кавалок хліба, — то зате Марія не попустить від свого ні за що на світі.

Вона неначе чула, як стара нарікає: «На моїй гірко заробленій землі маю жебрацькі діти годувати? Що вона має? От тоту дранку, що її покриває? Мій син потребує газдині й потребує землі!»

Але вона не зраджувала дівчині нічого зі своїх думок, не хотіла вбивати її надії, її положення було й без того гірке, невідрадне.

Так зажила Анна в Докії, працюючи й ховаючися перед людськими очима. Числила дні до повороту Михайла, а з тим і дні злиднів і горя. Зараз по маневрах мав Михайло вернутися додому й тут остатися два або, може, й три місяці. На святого Михайла мав говорити з татом і мамою.

При війську казав йому один молодий дячок, що його патрон, святий Михайло, се дуже могучий і важний святий, і що дуже добре всякі важні справи розпочинати або кінчати в день святого патрона.

Оцей великий день припадав на двадцять першого. Саме тепер було посередині серпня. До приходу Михайлового було ще добрих чотири чи шість неділь. Одначе час скоро збігав. Збіжжя звозилося з поля, тут і там косилося ще дещо — і праця не уставала.

Її головна праця була: носити робітникам харч у поле, доглядати товариани на стернях, поїти її

і шити. Вона шила гарно і скоро (се мусила їй сама зависть признати), і завдяки протекції Докії діставала від деяких газдинь роботу, і капнув за те десь-не-десь, дрібний гріш у руку.

Одного разу пересиджувала Анна знов із товаром у полі й шила. Сиділа під якоюсь самотньою деревиною, під деревиною, що її колись на знак межі засадив хтось он тут, і шила якусь чужу мужеську сорочку, її уста склалися мимоволі до суму, а на лиці малювалася турбота. Переживала дійсно гіркі дні. Вчора переказувала їй мама через старого Петра, аби забігла додому, бо має їй щось важного переказати. А вона знала, чого мама від неї хоче й що її там жде, коли піде.

Не хотіла йти. Мама буде домагатися грошей, а коли вона не дасть, наб'є і нажене.

«Як знаєш для чужих робити, то знаєш і гроші прятати!» — були звичайні її докірливі слова, а відтак наступала обида.

Але їй було вже доволі того. Вже нестало сили зносити всяке збиткування, чула себе до крайності ослабленою. Не могла не раз і кусника хліба проковтнути, хоч голод так і не переставав їй дошкулювати. А все через гризоту і плачі. З усіх боків стрічала цікаві очі, а перешіптвання жінок, коли показалася між них, не мало кінця, і їй було вже найприкріше. А між ними знаходилися такі, котрим замолоду ані на волос ліпше не велося, одначе які були строгі й немилосердні! А вже найбільше дотикали її насмішки Маріїні, про які дізнавалася все через Докію.

— Адить, адить! — розводилася перед Докією. — У святого Івана чинилася така божа, неначеб не дивилася в житті на що інше, як на святі ікони, а тепер показалося, що їй було в голові. Докія боронила її, а врешті хто годен усі язика в обмові застановити? До того Домніка причинювалася чимало до роздрознення тої жінки проти неї. Так, бодай, впевняла її Докія.

— Аби позір від себе відвернути, обмовляє інших, — говорила, — гадає, що тим примкне губи людям, що знають, як вона справувалася в службі у жида. (Тут сплюнула). Я лише дивуюся, що Марійка тримає з нею компанію. Се така хитрунка й шахрайка, якої світ не бачив. Волоска одного задурно не дасть. Віддалася за боввана, а в її хаті, як у склепі, всього. Всього понашахровувала. Вже й обі вдовиці, старі, он ті, білі, сусіди Марійчині, дивуються не раз її лакомству до всього, та проте язиком своїм обмотає кожного, як павутина, і здобуває на свій бік.

Усе те боліло й підгризало молоду дівчину без устанку. Її честь, її дівоча честь, яку здобула собі довгою службою у своєї пані, тепер розвіялася, немов із вітром полетіла. Чула себе такою самотньою й опущеною всіма, такою пригнобленою, мов справдішня злочинниця.

«Коби хоч він тут був! — мовляла чимало разів до свого серця. — Коби хоч він тут був, усе було б інакше! Нехай би й мовчав, ще й цілий рік нехай би мовчав, я б уже ждала, лише нехай би тут раз був!»

— Ти не посмієш мені на ніщо руки покласти, як будеш моєю газдинею! — говорив їй пестливо, коли приходив іноді на пару день на відпустку додому, і вона жалувалася, що тут або там уривається з праці. — Я тебе буду як у дзеркалі тримати...

Плакала за кожним разом, коли згадувала оці його слова. Говорив усе так, що мусила плакати. Такий був добрий. І тому любила вона його так... тому мала таке серце для нього... була би вирвала те серце для нього... Вона боролася... лише бог один знає, як вона боролася... а наостанку не змогла. Та й так... Обтерла шитвом очі, що зайшли великими сльозами, і затиснула губи. Відтак підняла похилену голову й позирнула на товар, що пасся. Був тут, недалеко неї. Тримався все вкупі й пасся пильно, її погляд полинув даліше понад стерню, там, де поля незамітно знімалися в легкий котел, і спинився мимоволі на них. Там збилася в купу зелена, густа деревинка, дрібна оаза; а коло неї, мов низьке гніздо, білівся бурдей. Бурдей Михайлів. А там далі зеленілися ліси. «Сусідній» і малий панський. Несказаний смуток защемів у її грудях. Вона згадала той вечір, коли Михайло говорив із нею перший раз, що її візьме за жінку, і як відтак злякалася перед «сусіднім». Вона посміхнулася смутно. Чого було тоді лякатися? Перед чим? От, дурна була! Він

був коло неї, вона була як та птаха вільна, вони йшли удвох разом... Надворі було ясно, тихо, і чого було лякатися? Що то було проти оцього тепер?

Вона зітхнула. Аж тепер було чого лякатися. Над нею збиткувалися, глушилися з неї, її гнала рідна мама і рідний брат із хати, прогнали зі служби, де працювала щиро, спочинку ніколи не мала, а проте її ніхто не жалував. Щастя, що була ще годна робити. Ніяк не годилося сидіти на ласці зі зжогленими руками. Аби знала, що з ніг колись упаде, не закладе ніколи рук.

Але, може, бог допоможе їй, що вона колись Докії за її добре серце віддячить. Покаже людям, що не така вона вже без честі, як вони собі думають. Покаже, покаже... І вона й він покажуть. Докія стала для неї рідною матір'ю, а старий Петро — де-де був уже її брат коли для неї такий, як він! Ніколи злого слова не сказав, а десь-не-десь приносив і булку від Мендля з Гоппляцу для неї.

— Їж, сарако, — говорив і втискав насилу булку в руку, коли вона соромилася взяти. — Їж, небого. Тільки добра твого, що з'їси!

Вона все підозривала його, що він знає про її тайну від Докії, але мала заразом те пересвідчення, що він їм ні в чім не пошкодить. Умів сварити й лаяти на цілу хату могучим своїм голосом, зривав ним усіх з ніг, непокоїв сусідів, а робітників, коли надзирав їх у полі або коло стодоли, держав, мов кліщами, при роботі, та проте був він добрий і щирий, а серцем м'який, мов той справедливий шовк. Вона прала йому білля, передаючи його білим як сніг, і виконувала насліпо всі його прикази в господарстві.

Василь мало журився нею. Йому було байдуже, чи вона була тут, чи ні; ба було майже догідно. Коли він не раз по цілих днях пересиджував у Мендля на Гоппляцу за столом, Докія все-таки не бувала цілком сама дома.

.....
Днина була гаряча, і до заходу сонця було ще далеко. Великий мотиль літав плавучим, кокетним полетом у близькості дівчини, сідаючи то тут, то там на хвилину коло неї, неначеб бажав, щоби вона подивляла його оксамитну, темну красу. Польові коники дзикотіли в стерні неустанно й оживляли мило тишину, що розлягалася далеко-широко округ неї на полях. Трохи оподалік від неї, на сусіднім загоні, накладали два чоловіки снопи на фіру, а врешті було безлюдно в її окруженні.

Нараз спонукало її щось підвести погляд від шитва. Якесь прикре почуття перешибло її від голови до ніг. Вона стала вразлива останніми часами. Проти неї взялася звідкись, неначеб із землі виринула, Рахіра і зближалася живим кроком чимраз більше. Вона мусила на неї поглянути. Вони обі знали лише переходом, не говорили ніколи з собою довше, як кілька хвилин, та проте не почували до себе взаємно ніяких приятельських почувань.

Рахіра не любила Анни, бо та не вдавалася з нею ніколи в балаканку, що молода цікава циганка над усе любила, та й ще за те, що вона сказала їй одного разу прямо в очі перед іншими дівчатами: «Чому ти не розчешешся? Твоя голова розпатлана, як вивернений киптар!» А всі присутні дівчата реготалися весело. Сього не могла вона їй ніколи забути. А Рахіра була Анні немила, бо чула про неї від Докії і Михайла, а переважно від осіб, нею найбільше шанованих і люблених, — саме пусте.

Окрім того знала, що Рахіра була хитра, мов лисиця, цікава до обурення і що — як зачула останнім часом — тішилася її горем.

«Вона уникала в неділі танців на Гоппляцу, літала понад конюшиною, доки не вернула з медком на ніжках», — глумила перед Савою, а Сава розповів іншим хлопцям; зачув се і старий Петро та приніс додому.

З того вийшло, що між ними прокинулася неприязнь і ворохобила тайком тут і там молоду, напівдику кров. Рахіра йшла до доньки старого Лопати, в лісок, з якою мала вічно інтереси задля ціток і герданів, а що далеко й широко не було нічого такого, що могло б викликати в її лакомій

душі глибшу увагу, то, побачивши дівчину при товарі, порішила без вагання задержатися на часок коло неї й побалакати з нею. Може бути — думала — вдасться їй он тут на самоті видобути з неї тайну, що саме тепер була для всіх жінок і дівчат найцікавішим предметом, а дальша доля поважної дівчини неабияким предметом балакань і вгадування. Кожда з них була б над усе бажала бути тою першою, яка б дізналася щось певне про героя в Аннинім житті і роз'яснила цілу таємничу загадку, що всіх мов за ніс водила.

«Як бджола в потемки буде стінку, так і вона зачинилася перед людьми та тче свою долю!» — говорили одностайно білоголові сусідки Маріїні, дві вдовиці старухи, і здвигали байдужно плечима, їх одних уже ніщо не цікавило, хоч би Домніка або Марія не знати що розказували.

З чигаючим поглядом у чорних блискучих очах надходила молода дівчина, мов кітка, безшелесно до сидячої над шитвом похиленої Анни. Анна відчувала чимраз більше близькість надходячої, одначе удавала, немовби не бачила її, її гнівало се, що буде приневолена говорити з он тою, як її називав Михайло, молодою «відьмою», відповідати на всякі її допити; вона ж була славна з своєї хитрості і витривалості у вигрібуванні всяких новин. Опинилася врешті коло неї.

— Боже помагай, Анно! — промовила підхлібним голосом.

— Дякувать! — відповіла Анна. — Куди дорога?

— До Єлисаветки Онуфрійової. Маю принести собі взірець до гердану, що хочу висилати на храм. А що ти робиш?

Анна почувалася в душі враженою тиканням несимпатичної дівчини. Вони були вправді в однаковім віці, але що Рахіра взагалі не тішилася доброю славою і звикла була чути про неї лише легковажні слова, так тепер подразнила її інтимність, що мусила відповісти їй доволі сердито:

— Роблю те, що видиш!

— Шиєш весільну сорочку? — сказала з легким глумом також уже подразнена, ніби притакуючи своїм словам, Рахіра.

— Може, й весільну! — відповіла Анна коротко.

Рахіра помовчала хвилину. Відтак кинулася до іншої тактики. Підняла одну ногу вперед себе і поглянула на неї журливо.

— Перескакуючи он той шанець, я так роздерла собі ногу на терні, що ледве можу далі йти. Мушу трохи сісти! — сказала в зовсім іншій модуляції голосу.

— Сідай! — пробуркотіла Анна, окинувши її збоку похмурим поглядом. Відчула, тепер лише сама цікавість прикувала її біля неї.

Рахіра усіла й дивилася якийсь час мовчки, як Анна то впихала, то витягала голку в полотно.

— Для кого оця сорочка? Се мужеська?

— Так.

— Се тонке полотно! З такого шиються весільні сорочки!

Анна не обзивалася.

— Я тобі всього добра з душі рада, Анно, — тягнула вона живо далі, — ти маєш велику гризоту! Коли твоє весілля?

Анна почервоніла.

— Коли мій милий захоче! — відповіла змішана.

— А жінки в селі гомонять, що він уже тебе покинув і має другу!

Аннин голос задрижав.

— Так! Хто ж се каже?

— Одна жінка казала мені! Так казала: «Якби Анна була розумна та не затаювала всього, то він був би її мусив узяти, а так вона мовчить, якби боялася свого права, тим часом він собі другу найшов, а з неї лише дзвони пустив. Хто її візьме з дитиною? Хто схоче чужу дитину годувати? За

яке право, за який довг?» От так казала та жінка.

Анна задрижала з жалю й обиди.

— Та вже вона побачить, хто такий мене візьме! — відповіла, глибоко зворушена. — Нехай не журиться мною! Я вже собі дам раду; нехай другі себе пильнують!

— Се і я їй сказала, — тягла Рахіра гладко далі, — але вона ще доложила: «Анна, — каже, — робить сором і хлопцям, бо в наше село приходять люди із сусідніх сіл у свати, та що собі подумують? Скажуть, що у нас такі хлопці, що збавляють дівчат, а відтак на сміх їх пускають. Не приймуть у своє село. Все сватав кожний дівчину, як таке лучалося. Кожний ішов до панотця, покаюся, панотець насварили і звінчали, а тут? Сором, та й сором!»

Рахіра вп'ялила свої блискучі очі вигребуше в лице противниці і, помовчавши хвилину, додала:

— А відтак ще сказала: «Я б була від Анни всього надіялася, але вже такого стиду мамі і братові наробити, де брат хоче в порядного газди засватати дочку, то, ану, де і хто таке чув? Тепер нехай іде до жидів на службу!»

Тут Анна підняла голову. Була цілком біла. Її очі стемніли аж вчорне, і несказанна погорда і ненависть пробилися в них.

— Ти! — просила вона. — Чого ти прийшла сюди й під'їдаєш мене твоїми мельдунками? Іди собі геть, звідки прийшла, і не лизь мені в очі! Я тобі не оповідаю, що люди про тебе розказують!

Рахіра зірвалася миттю на рівні ноги. Витріщивши свої круглі очі широко на Анну, мовчала хвилинку... Та лише недовгу хвилинку. В слідуючій уже моменті урвалася нитка її терпливості і чисто градом посипалося їй з уст:

— Ти... ти... ти знаєш, що люди про мене розказують? Ти, що в тебе шкіра на плечах самими синцями вкрита, ти, що завтра будеш милостині від людей просити? Ти знаєш, що люди про мене розказують? Агій на твою голову, що таке знаєш? Ану, кажи зараз, най почую! — кликнула без віддиху з непоборканими рухами. — Лише не бреши, як Івонічина Сойка коло бурдея, а кажи правду!

— Хочеш знати що? — відповіла вже й собі роз'ярена Анна. — Зараз тобі скажу. Ти, кажуть, така злодійка, як твій тато, і не страшно тобі перед жодним гріхом, як йому. Ти дала Саві матригунів та й розволочила його за собою, як теля на мотузку, що він не слухає ні тата, ні мами, ні нікого. Так. Ти гадаєш, що про се ніхто не знає? Га? Ти гадаєш, що він тебе засватає і ти будеш розводитися на Івонікових ґрунтах? Зараз-таки! — розсміялася вона на ціле горло, потрясаючи головою в якійсь розбурханій бутності. — На се почекаєш ти ще трохи! Таких газдинь, як ти, Івоніка на своїх ґрунтах не потрібує! Злодійських невісток та чарівниць він не потрібує, на те можеш спуститися. І нічого тобі не допоможе, ані твоя матригуна, ані твої різні ворожбитства, а мене не маєш шпигати, бо тобі до вінчання також не вільно вінка брати, се всі знають, а Сава тебе не засватає! Впрочім...

Вона хотіла ще щось доказати, та Рахіра опинилася вже близько неї, відсапуючи широко вийнятими грудьми. Вона взялася попід боки і кричала:

— То він тебе засватає, га?

— Мене ні, але й тебе ні. Івоніка і Марія ніколи на те не дозволять! Я знаю! — кликнула Анна дрижачим голосом із цілковито збліднілим лицем.

Се було найгірше, чим можна було вразити Рахіру, і перед чим жахалася, мов перед ідовитим шпиганням голки. Її очі заіскрилися недобре, одначе й вона розреготалася, як перед хвилею Анна, на ціле горло.

— Мене Сава не засватає, кажеш, — спитала вона, — і ти се знаєш? Він тобі казав? Можеш забожитися? А хто пішле до тебе сватів, ти, покойова на ласці, коли ти так усе добре знаєш? Котрий з багацьких синів? Чи, може, собі вибереш, котрого схочеш? Їх у тебе стільки, що

перстенів у багачки на пальцях. А може, ти вже вибрала та забула, як його на ім'я охрестили, та й через те лишишся з сивою косою? Може, се старий Петро, що сидить у своєї сестри на ласці, як ти тепер, а може, се Сава тебе візьме, як не мене? Га? Або, може, візьмеш його брата Михайла? Він буде, може, колись двірником, хвалився раз перед Савою, то й ти будеш попри нього пані двірничка. Старий Івоніка і Марія відчинять двері задалегідь перед тобою, а й в куми можеш їх запросити... — і, не докінчивши речення, розреготалася наново на ціле горло.

На останні слова Анна схопилася на рівні ноги, мов на пружинах. Висока й обурена, станула перед молодою циганкою, погрозивши їй дико п'ястуком.

— Ая, ая, аби-сь знала! Я виберу собі Михайла, аби-сь знала! — процідила білими устами й погаслим голосом. — А заки він стане двірником і відділить тобі твою партику, я тобі її дам від себе.

Розмахнулася рукою, а ся спинилася на смаглявім лиці молодої дівчини, і голосний відляск пішов воздухом.

Рахіра кинулася, мов справдішня тигриця, з обома руками на Анну. Одначе Анна, до крайності роздразнена і зворушена, трутила її майже з мужеською силою в груди і так несподівано, що дівчина подалася о кілька кроків назад.

— А як Михайло буде двірником, — кликнула беззвучним голосом, — а я його газдиня, то він вижене таких ворожок і відьмів із села, як ти! Так! Тепер уже знаєш, що хотіла знати, і радуйся, як хочеш! Тепер уже можеш собі йти! Вже дістала свою партику, по яку прийшла?

Сказавши се, зібрала живо своє шитво і звернулася за товаром, що, пасучися, віддалився трохи від давнього місця.

Рахіра не пішла за нею.

Вона боялася тої роз'юшеної постаті й тих сильних п'ястуків, яких силу щойно спізнала.

Осталася на місці, минаючися з гніву й обурення, затискаючи раз по раз п'ястуки, погрожуючи ними та викликаючи голосно брутально грубі і обидливі слова.

— Чекай, чекай! — кінчала кожде нове речення зневаги якимсь співучим голосом. — Попам'ятаєш ти ще оце! Попам'ятаєш ти ще, хто така Рахіра та й кого ти поличником почастувала! Тепер я тебе знаю, чекай, тепер видітимемо, хто піде з села, та й ще до того з торбами! Хто свою партику дістане! Че-кай! Че-кай!

Так вигрожувала довго різними словами, віддаляючися повільно-нескорим кроком із нещасного місця назад.

Але Анна не слухала її вже більше. Погнала товар у цілком противну сторону на пашу й уже ані разу не оглянулася більше, їй стало цілком байдуже, що поза нею діялося. Мала лише те виразне почуття, що якась тяжка пайка отруї, що гніздилася десь у неї на дні в душі вже здавна, спала тепер. В чім вона полягала, вона сього не знала. Чула лише, що їй тепер добре...

.....
Рахіра не поступала більше в лісок до доньки Онуфрія Лопати по вірець до гердана. Затягнувши хустку, що зсунулася їй при бурливих рухах із голови майже аж на плечі й очі, вернула покvapним кроком додому.